Abbé Gaston Courtois
COURTOIS

NAŠ REDOVNIČKI ŽIVOT

sa francuskog preveo

IVAN KUJUNDŽIĆ
svećenik

S U B O T I C A
1 9 6 0

Za koji trenutak sjedinimo se s Njime u dubokoj tišini, da budemo s Njime Hvala Slave /1/. Po Njemu, i s Njime, i u Njemu jest Tebi, o Bože Oče svemogući u jedinstvu sa Duhom Svetim svaka čast i slava /2/. Po Njemu, dakle prinosimo bez prestanka Bogu žrtvu hvale /3/.

A zatim promatrajmo Mariju, uzor jedne redovničke duše, već od prvoga časa Njezina Bezgrešna Začeća, najodličniju Kćer Očevu, kako ostvaruje čisti ideal Božanskog Umjetnika o stvorenju oživljenom Njegovom Miošću. Ujedinimo se s Njezinim prvim svjesnim oduševljenjem za Oca, sa Njezinim prvim korakom, koji je izražavao potpuno i neopozivo predanje Nje same, "dar bez oklijevanja, bez mjere, bez povrata, Prikazanje

---

/1/ Efežanima 1, 14.

/2/ Per ipsum, et cum ipso, et in ipso, est tibi Deo Patri omnipotenti, in unitate Spiritus Sancti, omnis honor et gloria /Kanon/.

/3/ Židovima, 13, 15. Per ipsum ergo offeramus hostiam laudis semper Deo.

u hramu /4/.

Obnovimo s Njom, prečistom Djevicom , naš zavjet doživotne čistoće čineći od svojih tjelesa žrtve žive i svete, ugodne Bogu /5/.

Promatrajmo Mariju, vjernu Zaručnicu Duha Svetoga, koja je htjela samo ono što hoće Njezin božanski Zaručnik, čija je Ona ponizna službenica. Ponovimo više puta s Njome: "Ecce ancilla Domini", - a zatim obnovimo, u zajednici s Njome, naš zavjet poslušnosti. Prilikom svake objave Božje volje, u kakvojgod se formi ona očitovala, redovnica mora u duši odgovoriti kao Ona: ECCE ... FIAT ...

Ta plastična poslušnost i ta osnovna raspoloživost omogućit će Duhu Svetomu da

---

/4/ Njegova Uzoritost kardinal Dubois, pariski nadbiskup - Govor od 21.XI. 1922. o svetkovini Prikazanja Bl.Dj.Marije u kapeli Velikog sjemeništa u Issy-u.

/5/ Rimljanima 12, 1. - "Obsecro itaque vos, fratres, per misericordiam Dei, ut exhiebeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placantem ..."

nas duboko sjedini s Njime i da naš život učini plodnim. "A andjeo, odgovarajući joj, reče: "Duh Sveti sići će na tebe, i sila će te Svevišnjega osjeniti" /6/.

Promatrajmo Mariju u njezinu božanskom Materinstvu, kako hrani Utjelovljenu Riječ svojom prečistom krvlju i svojom toli nježnom ljubavlju, predajući samu sebe na korist Onomu, kojega je istovremeno mogla ljubiti kao svoga Sina i klanjati Mu se kao svome Bogu; na korist takodjer svih onih, koji će tokom vremena sačinjavati s Njime otajstveno tijelo.

Obnovimo u zajednici s Njome naš zavjet siromaštva u žrtvovanju svega što jesmo, svega što imamo, svega što činimo, da sve u nama mogne donijeti ploda u službi Isusu i Njegovu Otajstvenom Tijelu /7/.

/6/ Luka 1, 35. - "Et respondens angelus dixit ei: Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideoque et quod nascetur ex te sanctum vocabitur Filius Dei."

/7/ To sv.Augustin naziva "Potpuni Krist".

Nastavimo, ako nas milost na to nuka, naše razmatranje promatranjem Marije, kako vrši sve redovničke kreposti:

- Marija je preponizna "Respexit humilitatem ancillae suae".

- Marija moli, čuva u svome srcu sve riječi Božje /8/.

- Marija je aktivna, radi, sve sitne pojedinosti dnevnoga života, protkiva ih jakom ljubavlju. Sjetimo se Kane i Njezina doma - ćičkog pogleda, kojemu ne izmiče ni jedna pojedinost.

- Marija je žalosna, a ipak pristaje, da ne shvaća uvijek sve, podnosi kušnju da nemirno traži Isusa /9/, a to bez sumnje za to da ljudima, koji su se zadovoljili sa sa mim sobom i zemaljskim stvarima, zasluži spasonosan nemir za božanskim.

Promatrajmo osobito Mariju tako usko

/8/ Luka 2, 19. - "Maria autem conservabat omnia verba haec, conferens in corde suo."

/9/ Luka, 2, 48. - "Dolentes quaerebamus te."

povezanu uz Otkupljenje.

Stabat Mater dolorosa: mi pjevamo o vaj himan; Ona, Ona ga je proživjela . U stvarnosti nema redovnice, koja ga danas ili sutra ne će trebati proživjeti. Podno križa Njezino božansko Materinstvo, koje je već stvarno, ali sakriveno u času Utjelovljenja, dobija svoju potvrdu pred Nebom i zemljom.

Ecce filius tuus: Njezin prvi novi sin je jedan mladi svećenik, a drugi, kojemu je Ona zaslužila pokajanje, jest razbojnik, koji će prije Nje doći u raj.

Često redovnica na Kalvariji najdjelotvornije vrši svoje duhovno materinstvo na dobro duša, koje su joj povjerene u produžetku Materinstva Marijina.

Pogledajmo sada Mariju, gdje skuplja oko sebe Svete žene u dvorani Zadnje Večere. Kako se čini, to je prvi začetak jedne ženske zajednice, kojoj je Ona prva Glavarica "cum mulieribus et Maria Matre Jesu" /10/..., u službi prve apostolske grupe, po

produženoj molitvi i, takodjer bez sumnje, po aktivnom predanju.

Je li pretjerano u tome gledati preludij svih Redova, svih Kongregacija, svih redovničkih obitelji, čija simfonija u svo me produžetku i raznolikosti tokom vremena, jest samo orkestracija početne pjesme, a koja je Marija u svom potpunom predanju?

Redovi će se radjati jedni za drugima, pod utjecajem Duha Svetoga, iz stoljeća u stoljeće, u svim narodima prilagodjujući se potrebama Crkve, koja će ih malo pomalo kodificirati: molitva - adoracija - pokora - služba siromasima - odgoj - misije, i t. d ..., i t. d., ali svi, u jednom ili drugom obliku, samo nastavljaju, izražavaju, moglo bi se reći: prenose Mariju u današnje vrijeme, Nju ljubljenu Kćer Očevu, Zaručnicu Duha Svetoga, požrtvovnu Majku potpunoga Krista. /11/

/10/ Dj.Apost. 1, 14.

/11/ Čak i privremeni zavjeti moraju u srcu zavjetovane odgovarati, u času nje

Nema nikakve sumnje da čovjek može služiti Bogu i dušama i u svijetu, bez zavjeta, bez pravila, bez posebnoga odijela, da je svatko odgovoran za svoju službu pod vodstvom crkvenih vlasti /individualni apostolat, katolička akcija, svjetovne ustanove/; ali ono što karakterizira redovnički život, što mu daje neusporedivu vrijednost, jest to, da je redovnički život jedna ekskluzivna, konačna, zajednička posveta, službeno odobrena od strane Crkve, za koju ona garantira /12/.

Kao što je kaležu samo radi Boga i, kada je jednom posvećen, ne može služiti drugoj svrsi, tako je i redovnica "stvar Božja" i smije živjeti samo za Njega.

Bitna oznaka redovničkog života je sva u tom utjecaju, najvišem, stalnom, ne-

zinih zavjeta želji, da se darnje potpuno i konačno.

/12/ Ta posveta nije kakav prolazni čin, nego trajan. Ona čini jedno životno stanje, koje proizlazi iz jednog pravog ugovora izmedju duše i Boga, koji je potvrdila Crkva.

opozivom, vjere na život i djela one, koja se odazvala Božjem pozivu. Vježbe, pravila, običaji, to su odobrena sredstva, ali oni nisu bit redovničkog života. I isti zavjeti su bitni uslovi, službeni izrazi svoga predanja, ali nisu cilj redovničkog života.

Cilj redovničkog života je ono neprestano obnavljano prinošenje cijeloga sebe Bogu, čiji smo postali zauvijek, stvarno, a ne samo pravno, svojina svijesna i dragovoljna.

Zato kaže sveti Toma, da je redovnički zavjet poslije mučeništva, najljepše svjedočanstvo ljubavi /13/; zato ih bogoslovi usporedjuju sa krštenjem, koje briše svaki trag prošlih grijeha. /14/

To takodjer čini, da je redovnički život, direktno naredjen ovom prvom istinom da je Bog sve i da se sve svodi k Njemu, prema svijetu najjača, najpotpunija, najo-

---

/13/ Sv. Toma, De perf. Vit. spir. X.
/14/ Sv. Toma, IIa IIae q. 189 a 3. - Suarez: "De l'Etat Religieux" 6.knj. XIII, 4.

čigledija potvrda najviše i apsolutne vrijednosti, koja je Bog /15/. Nije li tu u osalom baš ono, što je navela ona redovnica u svom divnom odgovoru 1946. godine na anketu "Vie Spirituelle" o svetosti /16/:

"Od onoga odlučnog dana moje mladosti, kada sam malo nazrela što je Bog, kako On jedini jest, a da sve stvoreno jest samo po Njemu, da sve stvoreno pored Njega ima samo sjenu realnosti, ja sam shvatila, da samo On imade vrijednost, a mi da smo imperativno za Njega stvoreni, da izvan Njega život nema smisla. Pa ako sam u narednim godinama i pošla za nečim, što sam držala plemenitim i lijepim u svijetu, uvijek sam se razočarala i vratila sam se Jedinomu.

/15/ Tvrdnja toliko spasonosnija za društvo što je, kako je to divno pokazao Njegova Uzoritost kard. Suhard u svom p... skom pismu od 1948. "Le sens de Dieu", ljudsko dostojanstvo prva žrtva smanjenja vjerskog osjećaja.
/16/ "La vie Spirituelle", veljača 1946.g. str. 303.

"Konačno, tjerana tom mišlju o Bogu, udjoh u samostan... Došla sam, da se posvetim Njemu, da Ga bolje upoznam, da Ga ljubim sve više i više, i da pustim neka me On obuzme, koliko vanjskim načinom po poslušnosti, toliko unutarnjim po vjernosti Duhu Svetomu.

... Koja je želja toliko ljubiti dragoga Boga, te samo On bude u meni, da On zauzme sve mjesto, i da sve, što od mene preostane, bude samo jedan stalno ponavljani "da" na sve, što je On u meni učinio i što jest u meni" /17/.

/17/ Bez sumnje plemstvo obvezuje, a s druge strane, krhkost ljudska jest tu, poslije istočnoga grijeha, da odredi dosta pukotinu izmedju predvidjenog ideala i proživljene stvarnosti. Kaže se, da na zemlji i najbolje stvari mogu lučiti toksine, i to je istina: kolektivna oholost može htjeti nadoknaditi ponekad herojske napore individualne poniznosti - osjetljivost se može poklapati sa žarkom i plemenitom željom za savršenošću - navika i sužavanje vidika mogu se susresti sa vjernošću sitničavom u obdržavanju pravila, koja su malo pomalo izgubila duh.

... završetku ovoga razmatranja, koje se tiho razvilo u promatranje Marije, naše Majke i našega Uzora, pogledajmo je sada u u Njezinu Uznesenju i u Njezinoj slavi...

Doći će jednom dan, kada ćemo i mi morati ostaviti ovu zemlju i, nakon čišćenja koja su nužna ljudskoj slabosti, uzaći ćemo i mi dušom očekujući uskrsnuće tijela.

Gledajmo Mariju, kako nam ide ususret

Kako je priznao Msgr.d'Hulst / "Vie par le Cardinal Baudrillart, I.169/ velika je opasnost od postepenog triumfa u "zanatu" o Duhu Isusa Krista i predanju samoga sebe. Za onoga tko proučava uvijek postoji opasnost, da nakon nekog vremena postane više profesor nego svećenik - a za sestru da postane više bolničarka nego redovnica - za karmelićanku da se uvuče sama u se, nego da postane kontemplativna misionarka po duhu svete Terezije - za kakvu župsku učiteljicu, da postane više direktorica kakve ustanove, nego živo izžarivanje božanstva.
No bit jedna mjesečna obnova kao ova, pod pogledom Marijinim, prilika je da bolje sagledamo zahtjeve našeg posvećenja Bogu i da donesemo spasonosne odluke.

predstavljajući nas Presvetom Trojstvu. Stisnuti uz Njezino Srce slušamo riječ Očevu: "Ti si moja ljubljena kćerka, koja mi je po volji". Slušamo riječ Duha Svetoga: "Ti si moja vjerna zaručnica, ti si bila vjerna u muci, budi vjerna i sada u slavi." - Najzad dopire do nas i riječ Isusova, najnježnija riječ, što smo je mogli čuti: "Ma ma! Da, ti koja si produžila moju Majku na zemlji, vidi sve duše, u kojima si me ti porodila i odhranila; one će biti tvoja vječna kruna. Veni coronaberis!"

\+ + +

Kćeri moje, Ja sam izabrao vas, Ja sam vas pozvao, Ja sam vas želio za sebe, u interesu moga Oca, a na službu cijeloj Crkvi.

Nikada ne gledajte nazad, osim da vaša duša još više zasja u zahvalnosti. Svaka bi od vas morala biti jedan živi Magnificat.

Ja sam toliko učinio za vas i još imam za vas toliko toga učiniti. Si scires donum Dei: kad bi vi znale, što je to Bog, koji želi da mu trebaju Njegova stvorenja, kako bi se njima dao, kako bi ih napunio cijelim Sobom i, po njima dao sebe svijetu.

Kćeri moje, Ja vas ljubim neizmjerno više nego što možete zamisliti, ii preko vas, kroz vas, Ja ljubim sve duše, koje sam privezao uz vaše; sve duše, koje vi po otajstvenoj misiji treba da pomažete, njegujete, i mojim Tijelom hranite.

Znadete li vi, da sam pozivajući vas u redovnički stalež pozvao vas da Me rodite i odhranite u mnogima?

O vama ovisi da me bude malo više u svijetu.

Pridjite mi s povjerenjem. Zaboravite same sebe. Vi ste još suviše obuzete same sobom, interesima vaše duše, interesima vašeg apostolata.

Mislite više na Mene, a Ja ću se starati o vama, kao i o svemu za što ste vi odgovorne.

Znadete li, da bez Mene gradite na pijesku. Vaše je djelo kratkotrajno.

Sa Mnom gradite na stijeni, prkosite vjekovima, radite za vječnost.

Ja ću znati voditi dogadjaje i srca Mojim ciljevima. Ja ću vas znati nadahnuti da mislite ono što Ja hoću, da govorite, što Ja hoću, da činite, što Ja hoću.

Ja gladujem vas. Ja tražim u svijetu, a naročito po redovničkim zajednicama, čime bih utažio svoju glad. Tražim kako bih mogao hraniti anemične ili bolesne ćelije moga Otajstvenog Tijela; u tim ćelijama sam Ja gladan; u njima sam žedan; u njima trpim.

Ja gladujem ljubavi, da nahranim tolike duše, koje posrću na putu. Dajte mi čine vjere, kako bi mi pomogle, da prosvijetlim one koji sumnjaju; čine poslušnosti, da ih učinim gipkim i poslušnim Mojem glasu; čine poniznosti, da izliječim njihovu oholost; čine povjerenja, da ponovo oživim njihovu nadu; čine mrtvenja, da ih očistim od njihovih grijeha; naročito čine ljubavi, da mogu na njima iskazati svoje milosrdje i poplaviti ih ljubavlju.

Odstranite iz svojih srdaca svaku gorčinu, svaku ljutinu. Ne biste me valjda i vi htjele napojiti žući?

Neka ne bude u vama i medju vama ni mrmljanja, ni kritike, ni optužbi.

Vaš život mora biti jedno vječno darivanje vas samih; no više vrijedi način kako se daje, nego ono što se daruje. Pridjite k Meni nasmiješene duše, i sve što činite, proćmite velikom bujicom ljubavi.

Kćeri moje, vi ste blagoslovljene medju svim ženama. Ja sam vas odabrao medju

tisućama drugih, ne da se time oholite, nego da Mi omogućite hraniti mase, kojih Mi je žao.

Čak i kad ste zauzete vanjskom djelatnošću, ponekad velikom, koja ide sa vašim poslanjem, dajte da osjetim, kako Me niste zaboravile i kako ste srcem uvijek uz Mene, kako vama samo Ja nešto značim, kako vi u svačem i u svemu tražite Mene.

Tada ćete rasti u ljubavi, a po vama ću u ovome svijetu rasti Ja - Ljubav.

+ + +

1. Je li za mene redovnički život uistinu predanje cijele sebe Bogu; i to iz ljubavi, bez pridržaja, bez opoziva, bezgranično?

2. Shvaćam li ja, da to predanje ne stoji samo u jednom činu učinjenom jednom zauvijek na dan mojih Zavjeta, nego da ga moram proživljavati u svim prilikama moga dnevnoga života, u svim mojim poslušnostima, u svim mojim duševnim stanjima?

3. Imam li ja uistinu osjećaj, da više ne pripadam sebi? - Jesam li ja uistinu sva Božja?

4. Je li uistinu Bog smisao moga života, mog opstanka, razlog moje poslušnosti, razlog moje ljubavi, smisao moga rada, razlog moga žrtvovanja, i kad On hoće, moj razlog zašto trpim?

5. Jesam li ja dovoljno uvjerena, da je jedna redovnica, koja se ne trudi da sve privede Bogu, da živi za Boga, da vidi Boga u svima i u svemu, živo protuslovlje?

6. Jesam li u duši dovoljno predana Bogu, da mogu o sebi reći poput sv. Pavla: "Ne živim više ja,nego Krist živi u meni"?

7. Jesam li dovoljno oslonila svoj redovnički život o duhovni život Marije, ljubljene Kćeri Očeve, vjerne Zaručnice Duha Svetoga, požrtvovne Majke Utjelovljene Riječi?

8. Jesu li meni zavjeti teret, koji me tište, ili krila ljubavi, koja olakšavaju moj uzlet k Bogu?

9. Jesam li shvatila, da ja moram -budući da je redovnički život produženje Marijina materinstva prema Otajstvenom Tijelu- biti sjedinjena kao Ona s otajstvom Otkupljenja, i da se ne smijem čuditi, što sam ponekad pozvana da s Njom idem na Kalvariju?

lo. Ne dolazi li mi ponekad napast , da se povučem u sebe samu, mjesto da proširim svoj vidik, da gledam visoko i daleko pogledom Marijinim?

ll. Jesam li dobro shvatila, da predanje same sebe sadrži potpuno predanje u

volju Božju; da nije bitno da sam ovdje ili ondje; da činim ovo ili ono, nego da sam ondje, gdje On želi, da činim ono što On hoće sa najvećom mogućom ljubavlju "na hvalu Slave" i na dobro svih duša, koje je On u svojim premudrim nakanama privezao uz moju?

12. Čuvam li se dovoljno da ne činim nešto iz navike, koja bi, nakon nekog vremena mogla mehanizirati moj redovnički život i oduzeti mu dušu?

13. Budući da se redovnički život ne sastoji u tome da ljubimo Boga zaboravljajući na ljude, - nego da u Božanskom Srcu crpimo nešto od te ogromne ljubavi prema ljudima, - podrhtava li moje srce na svaku ljudsku patnju; da li je moje srce "u osovini bijede" svijeta?

+ + +

1. Zahvaljivati se Bogu na milosti, koju mi je udijelio, kad me je pozvao u redovnički stalež.

2. Smjerno Ga moliti, da do kraja ostanemo vjerni milosti svoga zvanja.

3. Ispitivati se često: da li je doista smisao moga života, smisao moga rada, sam Bog.

4. Prema riječima Svetoga Pavla: "Hilarem datorem diligit Deus", nastojati pokloniti Gospodinu uvijek nasmijanu dušu. Uistinu, što vrijedi poklon učinjen namrgođjena lica?

5. Uvijek proširivati svoje vidike. Nositi u sebi brigu o cijeloj Crkvi. Misliti da sve što činim, ili sve što trpim, može poslužiti mnogim dušama, znanim i neznanim.

6. Vjerovati u moć, koju ima na Srce Isusovo vjerno ostvareno predanje redovničkog života. Sa neograničenim povjerenjem uvijek koristiti tu moć na dobrobit

cijelog čovječanstva.

7. Veselo primati sitne poteškoće, koje su svojstvene zajedničkom životu. Gospodin nas nije pozvao u redovnički stalež prije svega zato da mi ondje budemo sretne, nego da ondje budemo korisne slavi Njegova Oca i spasenju svijeta.

8. Slobodno osloniti svoj redovnički život o ljubav.

"Motivi i prilike poradi kojih netko ulazi u Red, govoraše Gospodin Svetoj Katarini Sijenskoj /1/ ne znače ništa, njih sam Ja stvorio zovući svaku na posebni način. Ono što naročito treba gledati, to je ljubav s kojom netko ustraje u pravoj poslušnosti."

9. Svaku stvar mjeriti ljubavlju.

"Ljubav je moja mjera", govoraše Gospodin Franciski od Majke Božje /2/. "Ja gledam one koji rade sa najviše ljubavi, a

---

/1/ Dialog 158.
/2/ Vie de Mere Francoise de la Mere de Dieu, glava XIII. Izd. Lecoffre.

ne one, koji su učinili najviše.

lo. Pogreške protiv ljubavi gledati kao pogreške, koje najviše štete bit redovničkog života. "Jedna od najvećih smetnja Mojoj Milosti - govoraše Gospodin sv. Mariji Margareti /3/ - jest ona sitna zavist jedne drugoj, potajna hladnoća, koja razara ljubav i Moje Milosti čini beskorisnima."

S druge strane, Gospodin, pošto je obećao, da će ljudima oprostiti onako kako oni jedni drugima oproste, milosrdno dopušta da u redovničkim zajednicama bude često providencijalnih prilika za medjusobno podnašanje i opraštanje. Samostani su, u Njegovoj zamisli, laboratoriji u kojima se pravi božanski serum namijenjen liječenju čovječanstva.

ll. Iako s pravom uvjerena u veličinu redovničkog života, nikada se ne uzoholiti, i čuvati se svakog preziranja duša, koje Bog zove na drugi put, različan od onoga, kojeg je označio meni.

/3/ "Vie" od Msgr. Gauthey, II.

I2. Čuvati se kao otrova duhovne oholosti, pojedinačne ili skupne: ništa većma ne boli Gospodina.

I3. Često moliti za sve osobe, koje je Božanski Učitelj uistinu pozvao u redovnički stalež /a one su brojne/, da se vjerno odazovu Njegovu pozivu, ondje, gdje On to želi, te da postanu svete redovnice.

I4. Čuvati se svake presije prema mladim djevojkama, sa kojima dolazimo u dodir, ili svake ljudske smicalice. Sjetit ću se, da je najbolji način, kako će jedna redovnička obitelj osigurati svoj normalni razvoj, uvijek žarka i čista molitva za sva - nja, jedinstvo duhova i srdaca, zajednica vjerna duhu osnivača, skupno svjedočanstvo veselog i velikodušnog predanja u službi Gospodinu.

+ + +

Bog nas je pozvao, da se služimo ovom povlasticom : da od svoga bića napravimo dar.

Darovati se Bogu, to jednom riječju znači pranijeti naše "ja" u Njega, prihvatiti Boga radi mene.

Ljubav takodjer teži svom svojom snagom k Bogu kao središtu i priklanja nas,da budemo prema Bogu, u Njegovu neraždaljivom Trojstvu ono, što je svaka Božanska Osoba prema Drugoj: "Da svi budu jedno u Nama, kao što smo Ti i Ja jedno".

Ali kakvom mjerom mjeriti neizmjernu Ljubav, ako ne mjerom, koja nema granica ? Radi se o tome, da beskonačno proširimo svoje sposobnosti za ljubav.

To je predmet evandjeoskih savjeta. Savjeti su krila ljubavi. Oni samo žele učiniti gipkim sve kotače našega bića za

---

/1/ M. Zundel, "Vie Spirituelle", 1. okt. 1933.

taj prenos ljubavi, podvrgnuti sve naše volji Božjoj. Značilo bi potpuno im iskriviti smisao, kad bismo ih protumačili čisto negativno. Oni teže životu, kao i sve što proizlazi od Duha, koji oživljuje.

Sveti je Benedikt izrazio svu tajnu siromaštva ovom kratkom rečenicom: "Postupati sa samostanskim stvarima kao sa svetim posudjem".

Vidljivi je svijet u našim rukama kao kruh, kojega je umnožila Isusova nježnost. Ne treba dopustiti da i jedna mrvica od njega propadne. Ništa nije dalje od pravoga kršćanskoga duha, nego preziranje materijalne stvarnosti, koju je isto tako stvorio Bog kao i andjeoske korove. Duh je siromaštva samo jedna ogromna ljubav i jedno beskrajno poštovanje. Baš zato što je ta stvarnost u svome izvoru božanska, ona mora takovom ostati i u svojoj upotrebi i nama pružiti materijal da u nama izgradimo Grad Božji - i nas opskrbiti kamenjem za oltar i uljem za lampu. Sve treba prilago-

diti Bogu, posvećujući za našu upotrebu samo ono što je potrebno, da od nas napravimo prikladno orudje Njegove Volje /podrazumjevajući uostalom ovo "samo", sa jednim gipkim prilagodjivanjem zahtjevima konkretnih prilika, i sa osjećajem velikodušnosti i veličanstva, kako se priliči djeci Kralja kraljeva/.

"Postupati kao sa svetim posudjem" sa svim vremenitim dobrima, kojima se služimo, znači, gledati ih okom vjere i ljubavi, koja nam otkriva sakramentalni karakter najsitnijih stvarnosti. Sa kakvim poštovanjem i zahvalnošću treba da sjednemo k stolu, gdje smo mi gosti Božji! Kakvom brigom i kakvom finoćom treba da upravljamo imovinom našeg Oca nebeskog i Njegove dječice, kakvom velikodušnošću i kakvom jednostavnošću treba da dajemo sestrama dobra, koja su Njegova u drugima - baš kao i u nama!

"Siromaštvo nije preziranje vremenitih dobara, nego njihovo uzašašće i njihovo oslobodjenje. Siromaštvo daje krila ma-

teriji, da bi cijela stvarnost mogla pjevati.

"All realities will sing, nothing else will: Sva će stvarnost pjevati, ništa drugo ne će pjevati."

Čistoća nije manje plodna. Bog ne samo da nam je dao život, nego nam je dao, da možemo dati život. On nas je učinio dionicima svoje Stvoriteljske moći i povjerio nam dijeljenje života. On je stavio u naše ruke sudbinu bezbrojnog potomstva, koje se moglo roditi od naše nježnosti, i učinio je od naših tjelesa sakramente ove božanske sile.

Bog, koji je neograničeno i otac i majka - jer kao neizmjerno Dobro One je nezasitan u želji da se proširi - stvorio nas je kao očeve i majke jednog bezbrojnog mnoštva. Fali, dakle, još neizmjerno da naš zavjet čistoće ima smisao odbijanja i negacije. On naprotiv hoće da nam omogući izravno ostvariti /koliko je to ljudsko biće sposobno/ svu beskonačnost i

svu općenitost božanskog očinstva i materinstva.

Inače, ono što očarava srce majki u njihovoj dječici, to je cijeli taj unutarnji svijet, koji je tajna njihova bitka, i ono neizrecivo tajno ostvarenje božanskog života u njima. To radjanje Boga u ovoj duši tek stvorenoj jest prava svrha radjanja. Nažalost se vrlo često dešava,da ljudi gube iz vida ovo sakramentalno odredjenje tijela, pa tjelesne potrebe djeteta bacaju u zaborav božanski poziv duše. Mi treba da na to mislimo, da dopunimo nemoć tolikih roditelja, i da saberemo u naše duše sve duše djece, koju nitko ne radja Duhu, pa da ih prinesemo njihovu Ocu, kao žrtvu hvale, u jednom srcu punom nježnosti Majke Crkve.

No to još nije dosta. Treba da naša ljubav bude strogo općenita, da obuhvati sva bića i da se prigne nad sve duše. Očevi i majke obitelji pritisnuti kućnim brigama, primorani materijalnim teškoćama osjećaju potrebu da nadju očeve i majke

životu njihova duha i životu njihova srca. Njima je potrebno da odlože svoj teret i da s nama podijele ono što ih tišti. Treba da oni uvijek mogu računati na naše molitve, na našu simpatiju i našu ljubav - i da u nama nadju "blagost svečanoga lica Isusa Krista".

Uostalom, kršćanske obitelji nemaju svoj cilj u sebi. One su uredjene općem jedinstvu Crkve. Treba dakle postaviti svakog njihovog člana u ovu opću obitelj u utjeloviti ih u Otajstveno Tijelo Isusovo . To je opća naša obiteljska briga;-mi treba da rodimo otajstvenog Krista.

Kako da ovdje evociramo plodnost, koja je obećana Abrahamu: "Izbroj, ako možeš, zvijezde na nebu i zrna pijeska u moru: tvoje će potomstvo biti brojnije."Ah , kako treba da raširimo svoja srca da bismo primili svu tu djecu, koju Očeva nježnost želi da se rode iz naše ljubavi! Kako bismo morali znati ljubiti, i kako bi božanska strast morala izjedati posvećene duše, gdje bi cijelo biće bilo u pravu

osjetiti kucaje Srca Božjega!

Biti ocem i majkom svakome biću - kao što je Bog sam - i ponuditi svakomu skloni ište, nježnošću sposobnom da se cijela da de svima, jer je potpuno lišena sebe : to je predmet zavjeta čistoće. Psalmista veli , da "pravednik će cvjetati kao palma i širit će svoje grane kao libanonski cedar".

No, ako stvari treba ljubiti radi odraza Božjega, koji je u njima, ako treba i mati silnu želju za dušama, da ih rodimo za život Božji, preostaje da treba ljubiti, prije svih stvari i sa jedinstvenom privrženošću onoga Boga, koji je smisao ljubavi svega ostaloga.

Poslušnost bdije nad tim Svecem nad svetima, koji je čistoća nakane i djevičanstvo srca. Jer Riječ uvijek namješta sebi stan u djevičanskom srcu, u srcu gdje "ja" nije nimalo poštedjen od sabranosti i čije bi sve kucaje Duh mogao prisvojiti. Zato, više nego svim našim djelima i svim našim tekovinama, Bog stoji na potpuno naše raspolaganje. Jer prije nego što nam je dao

stvaranje, On želi prvo da se dade On sam, i da u nama proširi puninu svoga života , prije nego učini da se obilje toga života izlije na drugoga.

Poslušnost osigurava slobodu Božjeg prilaza. Auktoritet je sakramenat čistoće naše nakane i orudje naše prave slobode. Ništa nas ne obvezuje, zacijelo, da mislimo, kako vlast donosi uvijek, nepogrešivo, najpametnije odluke /premda postoji predpostavka za mišljenje, da se vara češće nego mi/; no poslušnost nema nikako za cilj da od nas napravi izvršioce najsavršenijih vanjskih djela, nego da nas toliko čuva u ruci Božjoj, te bi se On mogao izraziti u nama preko svega što smo mi sposobni shvatiti i učiniti.

Tako ćemo prestati biti robovima svojih čina i svojih djela izvršavajući ih ipak bolje "radi veličanstva Isusa Krista , koji ih čini u nama i koji živi našim životom". Predajući se u svemu, a da se ni u što ne zatvorimo, nadilazeći vjernost ruku,

prianjanjem srca onomu, što je jedino potrebno, mi ćemo moći čuvati tu sakramentalnu viziju stvari, koja čini da blista sve božansko u jednoj kaplji rose, i povezuje sva djela, koja nam propisuje dužnost, kao nastavljene dijelove velike Liturgije, gdje je u "skladu naših misli i simfoniji naših srdaca", opjevan Isus Krist sa Svetim Duhom u slavi Očevoj.

+ + +

Sveta Djevice Marijo, ljubljena Kćeri Očeva, vjerna Zaručnice Duha Svetoga, odana Majko Utjelovljene Riječi, obnavljam preko Tvoji ruku posvetu same sebe na slavu Presvetoga Trojstva i na službu cijele Crkve.

Tebi je poznata moja slabost , moja krhkost, moja bijeda; ali Ti si moja Gospodja, moj Uzor i moja Majka. - Pomozi mi u svim prilikama da od svog života učinim jednu čistu i plodnu žrtvu, u plemenitom i velikodušnom odricanju, da ni u čemu ne tražim samu sebe, da se potpuno prepustim onome što u meni čini ili od mene želi Tvoj Božanski Sin. - Amen.

+ + +

KAZALO 36.-

Naš redovnički život 3
Razgovor 15
Ispit savjesti 19
Odluke 22
Štivo 26
Molitva 35

Umnoženo u 300 primjeraka dozvolom Bačke Duhovne Oblasti u Subotici za isključivu upotrebu redovnicama.
Odgovorni urednik: Željko Kokić, svećenik, Subotica - Mala Bosna, 264.